

Сестри-вампірки 1

Автор:

Надя Фендріх

Сестри-вампірки 1

Надя Фендріх

Дака й Сильванія – сестри. Але незвичайні. Вони напівкровки, адже їхній тато – вампір, а мама – звичайна жінка. І таке життя серед вампірів у Трансільванії їм надзвичайно подобалося... поки мама одного разу не захотіла переїхати до Німеччини, у світ людей. Тепер дівчатка змушені ходити до звичайної школи, не вирізнятися серед однолітків і в жодному разі не видавати свій секрет.

Надя Фендрих

Сестри-вампірки

Незвичайні мандрівники

Автобан між Трансільванією та Німеччиною занурювався у нічну пітьму. Лише зрідка тишу порушував гуркіт коліс. Пасажири тих нечисленних машин, що неслися автобаном, спали – але тільки не водії, звісно!

Не брав сон тієї ночі й мешканців старезної вантажівки з вовчою головою на капоті й надписом «Трансільванія Шпедицонська». Річ у тім, що це був не зовсім звичний автобан і, окрім людей, на ньому можна було зустріти найсправжнісіньких вампірів. А який вампір, що бодай трохи шанує себе, відмовиться від кількох крапель солодкої крові якої-небудь гави-здобичі й

надасть перевагу нічному сну замість полювання?

Однак Міхаю Цепешу, дванадцятому за старшинством синові найдавнішого і найшляхетнішого вампірського роду, було не до полювання. Цієї ночі він віз дружину та доньок до Німеччини, де вони мали знайти нову домівку.

Міхай Цепеш народився 2676 років тому в самому серці Трансільванії – країни зловісної, але такої прекрасної! За все своє життя він лише зрідка залишав рідну землю, і щоразу розлука з нею боляче ранила його вампірське серце. Він не уявляв свого життя без каменястих гір, гуркоту річок, дрімучих лісів, заселених вепрами. Неперевершеними... Такими соковитими... Міхай провів кінчиком язика по довгих гострих іклах і запустив руку в синяво-чорне волосся. Від спогадів про дичину у нього потекла слина, а отже, слід негайно підживитися. І оскільки вепра поряд не було, довелося задовольнитися жменькою рідної землі і шматком кров'янки, яку Міхай купив у крамничці свого старого друга – м'ясника Сангрази.

Втамувавши голод, чоловік щосили натиснув на педаль газу, адже вантажівка йшла аж ніяк не впорожні, а тягла за собою «Дачію» гірничного кольору. Цей старенький сімейний автомобіль Міхай так віддано любив, що рішуче відмовився переїжджати без нього.

На настійну вимогу дружини («Хоч би люди не запідозрили чого!») він увімкнув дальнє світло. Авжеж, у темряві Міхай бачив краще, ніж повидну, але він занадто кохав свою дружину і завжди прислухався до її думки.

Ельвіра Цепеш була ніякою не вампіркою, а найзвичайнісінькою жінкою. А сперечатися з простою смертною не до снаги навіть найгордовитішому та найсильнішому вампірові. Тому, коли дружині спало на думку перебратися до Німеччини, Міхай вирішив із нею погодитися. Адже він розумів, як сильно вона сумує за батьківщиною. До того ж, дванадцять років тому Ельвіра подарувала йому двох чудових донечок, які були не просто близнятами, а вампірами-напівкровками, чим Міхай несказанно пишався. Відтоді як дівчатка народилися, родина Цепешів оселилася в Бистрії. Це страшенно гарне містечко розташувалося майже в самому пеклі. А ще Бистрія аж кишіла вампірами, і всі вони були не проти встромити свої ікла в ніжну шию Ельвіри. Але жінка вже давно звикла до їхніх голодних, хижих поглядів, і така дурниця не могла її налякати. Адже поруч завжди був люблячий чоловік, що міг захищати її до останньої краплі крові, бо одного разу вона йому присяглася у вічному коханні.

Певна річ, шлюби між вампірами й людьми – явище украй рідкісне. Ось чому сестри Сільванія і Дакарія частенько просили батьків розповісти історію їхнього знайомства. Ну, якщо вже бути відвертими, то про це зазвичай просила Сільванія. Вона обохнювала цю історію і знала її напам'ять. Романтична аж до кісток Сільванія запоем читала довжелезні любовні романи. А Дакарія – чи просто Дака, як її називали рідні, – любила рок-музику, зневажливо називала любовні романи дурницею і, якщо й поглинала щось запоем, то це м'ясні тюфтельки, а ніяк не книжки. Проте зараз, коли їхати було ще довго, обидві дівчинки занудьгували. Затишно влаштувавшись серед ящиків і скриньок, Дака і Сільванія притулилися одна до одної і почали гортати сімейний фотоальбом, підсвічуючи фотографії ліхтариком.

– Дивись-но! Ось перша спільна світлина наших батьків, – мрійливо зітхаючи, Сільванія дивилася на фотографії, зроблені колись мамою в румунських Карпатах.

Карпати, до слова, – гори дуже норавливі, і, якщо ви вже вирішили ними поблукати, будьте наготові. Особливо якщо ви людина, та ще й така тендітна, як Ельвіра Цепеш. Дівчина відразу ж потрапила під каменепад і ушкодила шию. Тому аж до кінця відпустки їй довелося ходити в спеціальному комірці. Але це не єдина причина, через яку в Карпатах аж ніяк не безпечно... Річ у тім, що саме тут знаходиться знаменита Трансільванія. Однак тоді ще Ельвіра Цепеш не вірила у перевертнів та вампірів, а тому безтурботно фотографувала гори, ущелини й червоні квіти, що пахли солодким, п'яним ароматом...

Жінка й гадки не мала, що дехто вже приготувався поласувати її смачною багряною кров'ю. Ельвіра натиснула на кнопку фотоапарата... Почувся клац – і у світлі спалаху майнула пара білих ікл. Підлетівши до дівчини, яка нічого не підозрювала, Михай Цепеш вп'явся їй у шию. Комір було безнадійно зіпсовано, а його власниця, яка щойно дивним чином уникнула укусу вампіра, верескнула з переляку. Підскочивши на місці, Ельвіра обернулася і... закохалася з першого погляду у вродливого, блідого наче смерть брюнета з червоними губами, що чомусь нагадали їй солодку суницю, якою вона любила ласувати влітку.

І знову їй пощастило, бо серце чорнявого незнайомця тієї ж миті пристрасно запалало у відповідь. Михай не міг відвести погляду від вродливої рудоволосої дівчини з бездонними синіми очима, схожими на нічне небо в досвітній час.

– Яке щастя, що на мамі тоді був цей безглуздий комір! Якби тато вкусив її посправжньому, нас би зараз не було, – сказала Сільванія.

Дака мовчки перегорнула сторінку фотоальбому.

– Ах, яка мама тут красуня! – вигукнула Сільванія, побачивши мамин весільний портрет. – Коли вирішу виходити заміж, матиму таке саме весілля! Мамуню, татку, розкажіть про цей день!

– Так-так, розкажіть їй, будь ласка. За 239 разів хіба все запам'ятаєш, – пробуркотіла Дака.

Але в маминих очах уже заблищали пустотливі іскорки.

– Ми тоді винайняли просторий склеп на старому кладовищі, – повернувшись до доньок, почала свою розповідь Ельвіра. – Запрошено було лише родичів і друзів Міхая. На жінках були розкішні вбрання з гнилі найвищого гатунку, на чоловіках – дуже якісні запліснявілі костюми і капелюхи. Ну а мені пошили казково гарну мереживну сукню. Найбільш зворушливий момент настав, коли церемоніймейстер запитав у Міхая, чи готовий він кохати мене, поки смерть не розлучить нас, і він відповів...

– Sni! Je рnam! – додав вампірійською Міхай і з ніжністю подивився на дружину.

– Як зворушливо, – схлипнула Сільванія і знову подивилася на весільну світлину батьків. Сивоволосий церемоніймейстер мав вигляд, як і личить вампірові, могильно-похмурий. У руці він тримав довгий кинджал, а на голові у нього викрашався чорний блискучий циліндр.

– Кинджал – це по-твоєму зворушливо? – посміхнулася Дака.

– Ні, зворушливо те, що тато заради кохання до мами попросив провести обряд крові. Ти тільки уяви собі: заради мами він відрікся від вічного життя!

– Так і є, і я ані краплі не шкодую! – відгукнувся Міхай. – Церемоніймейстер надрівав кинджалом наші долоні. Ми з'єднали їх, і наша кров змішалась. Весілля простого смертного і вампіра без цього обряду просто неможливе!

– Я б нізачо у світі на таке не наважилася, – прошепотіла Дака на вухо сестрі. – Тато ж не знав, якими саме вампірськими якостями йому доведеться пожертвувати. Добре, що в нього просто зменшилася світлочутливість і зубожіли деякі надсили. Цілком могло статися так, що він більше ніколи не зміг би літати. Хіба це було б життя?

– А я на все готова заради кохання, так само, як і наш татко, – мрійливо промовила Сільванія. – Не розумію тільки, чому нікому не спало на думку захопити на весілля цифровий фотоапарат. Що ж це за весільні фотографії, якщо на них не видно нареченого!

– Що ж тут незрозумілого, тоді цифрових фотиків і в заводі не було. Фотоапарати були дзеркальними, а якщо вампіри не віддзеркалюються, то й засняти їх було неможливо.

Сільванія зажурено кивнула. На неї завжди навіювала смуток світлина, де поруч із мамою стояв чорний костюм, а в повітрі над ним висів циліндр. Уже на її-то весільних знімках такого точно не буде. По-перше, вона – напіввампір, а отже, її видно у дзеркалі, хоч і трохи розмито. По-друге, вона-то обов'язково простежить за тим, щоб на святі було вдосталь цифрових фотоапаратів.

Заплющивши очі, Сільванія уявила свою весільну сукню. Вона неодмінно буде кремово-білою, з мереживом і шелесткими рюшами, підперезана темно-червоною стрічкою. На голові у Сільванії буде фата з найтоншого шовку, і в найбільш зворушливий момент наречений підніме її, щоб поцілувати... Тут, щоправда, була маленька проблемка. Ні-ні, з вибором туфель вона ще як-небудь упорається. Дещо складніше знайти нареченого, який відповідав би і сукні, і туфлям! Сільванія зітхнула. Серед друзів і родичів вона мала славу експерта з любовних справ, але, якщо відверто, добре розумілася лише на тих пристрастях, що розпалювалися на сторінках її улюблених книг. Ах, якби ж познайомитися в Німеччині з якимось хлопцем і закохатися в нього по самі вуха...

– Гей, чи не надумала ти поспати? – перервав солодку напівдрімоту голос Даки. Цієї миті тато різко розвернув вантажівку, і пасажирів разом із альбомом за інерцією відкинуло вбік.

– Ой-ой-ой! – вигукнула Сільванія.

– Усе гаразд? – занепокоївся Міхай.

– Цілком, – запевнила Дака і знову вмостилася на лежанці. Вона зовсім не була проти невеличкого струсу. Але хіба можна було це порівняти з польотом над землею? Взагалі вона не розуміла, чому потрібно їхати до Німеччини на автівці, якщо можна полетіти. Ні-ні, не на літаку – вони ж не люди. Точніше, вони ж тільки напівлюди. Замість того, щоб трястися зараз у старій вантажівці, Дака воліла би полетіти до Німеччини вдвох із татом повітрям. Тим паче це послугувало би чудовим тренуванням перед великим транс'європейським польотом, до якого Дака готувалася вже давно.

Сільванія обсмикнула спідницю. Ніколи не знаєш, де натрапиш на чоловіка своєї мрії... А що, як завтра вона вийде з вантажівки, а він як уродився, стоїть і чекає на неї? І ось тоді зім'ятий одяг буде зовсім не до речі.

Вона прилягла поруч із сестрою і знову розгорнула фотоальбом.

– Дивись, наш клас!

– Ага, і всіх, до слова, видно! Ось що значить цифровий фотоапарат, – зауважила Дака.

Вони мовчки розглядали світлину. Однокласники на ній радісно всміхалися, поблискуючи іклами.

Раптом Дака відчула, як до горла підступив клубок.

– Знаєш, а я за ними вже сумую, – прошепотіла вона.

– Зате незабаром ми знайдемо нових друзів серед людей, – впевнено сказала Сільванія.

– Фу, – скривилася Дака.

Хіба знайде вона в Німеччині таких друзів, від яких у жилах холоне кров? З якими можна цілодобово слухати пісні її улюбленої групи «Криптон Крекс» або обговорювати найновіші фігури вищого вампірського пілотажу... Ну а щодо

німецьких учителів, так ті напевно виявляться цілковитими занудами. Інша річ – вчителька з її колишньої школи... Та на прощання подарувала Даці товсту жовтогарячу п'явку на прізвисько Карл-Хайнц, яку дівчина сама вигодувала й виростила на одному із занять з мерзотознавства. Дака постукала по стінці акваріума, де мешкав її вихованець. Карл-Хайнц голосно пустив бульбашки, від чого у Даки знову стало спокійно на душі, так ніби вона нікуди й не виїжджала з рідної Бистрії.

Сільванія гидливо скривилася. Вона терпіти не могла цього Карла-Хайнца та й за однокласниками особливої туги не відчувала. Дізнавшись, що сестри ідуть, вчителька сказала їй, що тепер уже дівчинка навряд чи буде двічницею з вампірського льотного мистецтва. Ще б пак, адже такого предмета в німецьких школах просто немає! І вже напевне в німецьких школах немає такого гамору і безладу, як у їхній, вампірській. Одне слово, Сільванія раділа переїзду. Вона закрила альбом.

– На світ займається, – зауважила Дака.

– І я добряче втомилася, – позіхнула Сільванія.

– Воі поар, сестричко, – пробурмотіла Дака.

– І тобі, маля, – сонно відповіла Сільванія сестрі, яка народилася аж на сім хвилин пізніше від неї самої. А оскільки дівчинка любила свою молодшу сестричку сильніше за всіх у світі, вона чудово знала, чим вгамувати її тугу за батьківщиною.

Заплющивши очі, Сільванія почала наспівувати старовинну трансільванську пісню. У родині Цепешів цю пісню дуже любили. Раніше, коли Дака і Сільванія були зовсім маленькими, тато завжди співав їм її перед сном.

Трансильваніє, ти – моя манія! Ти – мій безмір, мій ранок і вечір, Мій політ, мое серце розпечене, Ти мій дім, дорогий безкінечно... Трансильваніє, ти – моя манія!

Почувши перші нотки знайомої пісні, Дака одразу долучилася до Сільванії, і їхні голоси злились у дивному могильно-зловісному дуєті. Вітер підхопив їхню пісню й поніс сонним автобаном дедалі ближче до Німеччини, де вже розпочинався новий день.

Підозрілі сусіди

Суботній ранок на північній околиці Біндбурга був саме в розповні. Вулички сяяли чистотою і бездоганним ладом. Кожен мешканець робив яку-небудь важливу справу. Гер Маер до блиску натирав свій автомобіль. Гер Шмідт підстригав куці. Його дружина мела тротуар. Угодована такса, задерши лапу, діловито зрошувала тільки-но спушену клумбу.

Дірк ван Комбаст, мешканець будинку № 21, що на вулиці Ліндевег, акуратно підстригав моріг садовими ножицями. Він уже встиг підживитися тостом із зеленим сиром, позайматися йогою, повискубувати з носа волосся, що стирчало (так уже повелося – суботньою дниною він мав звичку підстригати волосся в носі), сходити в душ і набризкатися своїм улюбленим одеколоном з ароматом женьшеню і пачулі. Кращого початку дня годі й бажати! Залишилося тільки насолодитися спокоєм суботнього ранку, співом птахів і монотонним клацанням садових ножиць. Усе це тишило його навіть більше, ніж йога. «Яке блаженство», – подумав Дірк. Але блаженству судилося тривати зовсім недовго...

Із-за рогу, з деренчанням і брязкотом, з'явилась старенька вантажівка. Трохи покректавши, автомобіль зупинився... прямо перед будинком № 23! Дірк від подиву мало не розрізав ножицями свою картату сорочку. То он воно що! Отже, у нього тепер нові сусіди.

Якщо відверто, Дірк вважав, що називати розташовану по сусідству халупу будинком занадто великодушно. Це непорозуміння давно слід було знести (під час цих слів сусіди Дірка, гер Маер і гер Шмідт, завжди кивали головами на знак згоди). Усім своїм виглядом вона псувала чепурну і доглянуту вулицю Ліндевег. Перекошені віконниці, дерев'яний фасад, що заріс плющем, занедбані дерева... «Якому божевільному могло спасти на думку тут оселитися?» – здивувався про себе Дірк.

Незабаром передні двері відчинилися, і з машини – на чималій і приемний подив Дірка – показалася пара струнких жіночих ніжок. Невдовзі з'явилася і їхня власниця – вродлива жінка в елегантному крислатому капелюсі, з-під якого вибивалися гарні руді кучері. Що ж, принаймні нова сусідка значно симпатичніша

за машину.

Дірк набрав повні легені повітря, випростався і вже було приготувався обдарувати чарівну незнайомку своєю щирою посмішкою, як раптом з машини вийшов чоловік – худорлявий, високий і дуже блідий (принаймні так здалося Діркові, адже він щонеділі ходив у солярій, а іноді й просто засмагав на галявині – так уже склалося, що недільної днини він мав звичку брати сонячні ванни). Волосся в чоловіка було синяво-чорне, немодної нині довжини. Та й чорний костюм, чорний капелюх і темні сонцезахисні окуляри здалися Діркові надмірністю.

Дірку ван Комбасту було тридцять вісім років. Він працював торговим представником в одній фармацевтичній компанії. Цілими днями чоловік їздив містом із валізкою, повністю набитою різноманітними ліками, і намагався продати їх різним лікарям. А якщо ти торговий представник фармацевтичної компанії і хочеш досягти успіху в роботі, то маєш знатися на людях так само добре, як це робив Дірк. Так от, нового сусіда він визначив як вельми дивного. Такому ліки не продаси... На вантажівці красувався напис «Трансільванія Шпедицонська». Дірк не тільки чудово розумівся на людях, але ще й знав кілька іноземних мов. «Шпедицонська»... Схоже на якийсь діалект італійської. Може, сицилійський? Висновок напрошувався сам собою: чоловік у чорному – не хто інший, як голова мафіозного клану. Можливо, на нього полює поліція, а можливо, його хочуть убити інші мафіозі. Ось він і вирішив залягти на дно в Німеччині!

– О боже, Міхаю, як же мені тут подобається! Який милий, романтичний будиночок із загостреним дахом і ніжно-блакитними віконницями! Лишень поглянь на того метелика над плющем. Якого він соковитого жовтого кольору! – без угаву щебетала нова сусідка.

Цих двох, здавалося, щойно випустили з в'язниці. А яким чином ще можна пояснити захват жінки, яка вгледіла звичайнісінького метелика, і мертвецьку блідість чоловіка?

Тим часом сусід пригорнув жінку до себе і ніжно прошепотів їй:

– Цей метелик такий саме прекрасний, як і ти.

«Південці, гаряча кров», – відзначив про себе Дірк, який спостерігав за парою крізь зарості живоплоту.

– Гей, кажанчики, прокидайтеся, ми приїхали! – гукнула когось жінка.

З вантажівки почулася метушня. Пролунав невдоволений голос:

– Fumps! Ти лежиш на моєму капелюсі!

– Що таке, що сталося? – пробурчали у відповідь.

– Ми приїхали!

З машини показалася власниця невдоволеного голосу. Подив, якого Дірк зазнав, поглянувши на неї, навряд чи можна було назвати приемним. Це була дуже, ні, мабуть, навіть занадто оригінально вдягнена дівчинка. Із десятків спідниць, пара яскравих намист на шиї і безліч браслетів на руках – здавалось, до вантажівки вона потрапила просто зі сцени театру.

– Обожаю Німеччину! – заявила дивна дівчинка. – Вилазь швидше, Дако! Просто очманіти, як тут чудово!

Дака? Яка ще Дака? На південноіталійське це ім'я не схоже. Незабаром з вантажівки вилізла та сама Дака і відразу ж затулила обличчя руками:

– А-а-ай, сонце!

Обличчя у дівчинки було таке саме бліде, як і в чоловіка, який сидів за кермом вантажівки, – вона скидалася на тих диваків, що вдягаються у все чорне і збираються вночі на кладовищах. Дака похмуро озирнулася. На ній були чорна шкіряна курточка з брошкою у вигляді черепа, подерті червоні колготки й короткі джинсові шорти з бахромою. Але найдивнішим, мабуть, було її волосся. Чорне, наче смола, воно стирчало врізнобіч, і Дірк мимоволі згадав морського іжака, на котрого мав необережність наступити минулого літа, під час відпочинку на Мальдівах.

Нічогеньке задоволення... Загалом, байдуже, чи були його нові сусіди якимось чином причетні до мафіозного клану, нормальною цю компанію назвати було важко.

Думку Дірка, судячи з усього, поділяв і Польді – такса фрау Газе. Допоки суботню тишу не порушив гуркіт вантажівки нових сусідів, Польді захоплено розглядав калюжку, смакуючи наперед печеню, якою господиня обіцяла почастувати його на обід. Але тепер його думки були зайняті аж ніяк не їжею. Польді безперестанку нюшив носом. Кудлата шерсть на його загривку стала дибки. Типи з іржавої колимаги якимось дивно пахли, їхній запах не був схожий на людський. Ну, з жінкою-то все зрозуміло, вона, як і всі пані, пахла ванільною пудрою і яблучним шампунем, а от чоловік і дві дівчинки – ті пахли зовсім інакше. Їхній дух нагадував запах давно обгризених і закопаних кісток. Це був запах землі і тліні з легкою домішкою сирого м'яса. Пронюхавши останнє, будь-який інший пес зрадив би до нестями, але старого Польді було неможливо ошукати. Його ніс відчував небезпеку, смертельну небезпеку! Тому Польді, голосно дзявкуючи, зволів піти в будинок. На його превелику радість, господиня відчинила вхідні двері відразу ж, тільки-но він з'явився на ганку. І хоч вона не дуже добре володіла собачою мовою, він таки вирішив попередити її про небезпеку, що з'явилася казна-звідки. Але фрау Газе не збагнула застережень вірного пса, а у відповідь на гавкіт лише пообіцяла вихованцеві чергову смакоту. І Польді, підібгавши хвіст, поплентався додому. Час подумати про сіесту, адже він свою справу зробив. Тепер вся надія на пильність людини із запахом пачулі.

На відміну від Польді, Дірк ван Комбаст зовсім не збирався ховатися в будинку. Йому було страшенно цікаво дізнатися, з ким доведеться мати справу. Він уже готовий був першим зробити крок і познайомитися з новими сусідами, zarazом вивідавши в них усе, що його бентежило. Дірк визирнув із-за живоплоту, чим одразу звернув на себе увагу блідолицього, котрий попрямував до нього таким широким кроком, що здавалося, ніби він зовсім і не йде, а ширяє в повітрі.

– Доброго дня, пане...

– Ван Комбаст. Дірк ван Комбаст, – відповів Дірк, простягаючи сусідові руку. Але блідолиций замість того, щоб її потиснути, стукнув кулаком по лобі Дірка.

– Voi motra, гер ван Комбаст, – розсміявся новий сусіда.

Дірк знову здивувався: *boi motra* – це яка мова? Італійську нагадує лише віддалено... Що ж, можливо, це і справді сицилійський акцент? Адже він не здогадувався, що *boi motra* означає «Доброго ранку!» в перекладі з вампірійської. Поки не здогадувався.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/ru/fendr-h_nadya/sestri-vamp-rki-1

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)